

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 470/2014
30.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Б.И. из села С., Општина А., чији је пуномоћник Б.Ч., адвокат из Н., против туженог ЈП ПТТ Саобраћаја „Србија“ РЈ Поштанског саобраћаја Ниш, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2604/13 од 20.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 30.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2604/13 од 20.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2755/12 од 22.05.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено као незаконито решење туженог број 2012-107473/7 од 29.10.2012. године о отказу уговора о раду број 2002-77911/3 од 04.07.2002. године, Анекса број 1 уговора о раду од 01.12.2005. године и Анекса број 4 уговора о раду од 02.07.2012. године, те се обавезује тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада. Ставом другим изреке повучена је тужба у делу у коме је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговором о раду почев од 05.11.2012. године, до враћања на рад, као и да се обавезе тужени да тужиоцу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период од

05.11.2012. године до враћања на рад, а ставом трећим је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 70.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 2604/13 од 20.11.2013. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде се ревизијом посебно не указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог, распоређен на радно место возача моторног возила у јединици за прераду поштанских пошиљака, РЈ Поштанског саобраћаја Ниш. Оспореним решењем туженог од 29.10.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду са анексима, на основу одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду и члана 98. Колективног уговора туженог. У образложењу овог решења наводи се да је тужилац 17. и 18.05.2012. године, по повратку са пута, зауставио службено теретно возило којим је управљао на бензијској станици ... 1 Н., започео точење горива у резервоар, а потом извесну количину точио у канистер, што је установљено на основу снимка сигурносних камера. На основу записника комисије, утврђено је да услед овог догађаја није наступила штета за послодавца (туженог), те да није било никаквих неслагања са подацима из достављене документације. Тужилац је писмено упозорен 05.09.2012. године о постојању оправданих разлога за отказ уговора о раду, уз остављени рок од пет радних дана да се на наводе изјасни, што је он учинио 18.09.2012. године, указујући да у његовом поступању није било никаквих злоупотреба, те да је поступао по налогу непосредног руководиоца, а да је натанкирано гориво коришћено искључиво за службене сврхе. Прибављено је и мишљење синдиката туженог.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев.

Према одредби члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, са изменама) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Разлози из којих послодавац може да откаже уговор о раду запосленом прописани су у члану 98. Колективног уговора туженог, па према тачки 1. уговор о раду послодавац може да откаже запосленом због непрописног, несавесног или неблаговременог извршавања радних обавеза.

У проведеном поступку је утврђено да је постојала обавеза возача запослених код туженог да резервоар службеног возила на крају туре напуни до пуног нивоа.

Такође је утврђено да тужени није претрпео материјалну штету тужиочевим поступањем, те да није постојала намера тужиоца да присвоји гориво и да оштети туженог. Следом реченог, тужиоцу се не може ставити на терет повреда радних обавеза из побијаног решења. Како тужени није пружио доказе да је тужилац повредио радну обавезу на описани начин, правилно је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду. То даље подразумева и да је основан и захтев тужиоца за његову реинтеграцију.

Осталим ревизијским наводима се у суштини оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, па их ревизијски суд није посебно испитивао, будући да се утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 407. став 2. ревизијом не може побијати.

Са свега изложеног је одлучено као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става другог истог члана, јер се образлагањем ове пресуде не би постигло ново тумачење права, нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**